

Landskap: *Blekinge* Upptecknat av: *A. d. Hedrústöm*
 Härad: *Bräkne* Adress: *Karlshamn.*
 Socken: *Oljeåll* Berättat av: *Ferdinand Nilsson*
 Uppteckningsår: *1936* Född år *1871* i *Långasjömåla.*

Uppteckningen rör	<i>Maran</i>	<i>sid 1</i>
	<i>Skogssnurran</i>	<i>" 1-2</i>
	<i>Om sjukdomar</i>	<i>" 3</i>
	<i>Vårtor</i>	<i>" "</i>
	<i>Om kloka.</i>	<i>" 4-7</i>
	<i>Mästerskyttar</i>	<i>" 8</i>
	<i>Ruc-Pellen</i>	<i>" 9.</i>

nr
Olshult

Uppf. N. E. Hedenström 1936.
5310
Beh. Ferd. Nilsson

Maran.

Ferdinands bror blev riden av maran. Han tog i den. Den kändes då som en katt.

Skogsmuraren.

Ferdinand råkade för skogsmuraren i Möskadal. Skulle hämta märren, men fritte den ej. Kom då till en äbrakilla. Kände då ej igen sig, utan var "änmarvänd" i huvet. Ferdinand brade hört, att man skulle vända kröjan eller blusen. Gjorde detta och kom tillrätta. Sag då, att han ej gick hem utan åt motsatt håll. Det var skogsmuraren, som förvillat Ferdinand.

Skogsmuraren blev en gång nära "Frälslagen" av åskan vid Lästau vid Mich. Åskan slog läret av henne. Hon har inte varit här sen.

En gång var hon ute och färdades. Tog långa skutt. Fält omkull. De kom, som ville hjälpa

Skriv endast på denna sida!

1.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Äbrakilla.

Sågner om
skogsmuraren.

5310

hemme. Hon sa, att hon måste ha "Kissti blod" (= natt-
vardsvin) för att bli bra. Lovade, att den, som hjälpte
hemme skulle få bräknarrotten utrotad. Detta är
en skadeväxl, som tar betesmarken och breder ut
sig förfärligt. Men de hjälps'na inte, och därför
fin de ha bräknarrotten.

2.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5310

3
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Björnsjö
Bentons
Hjertqvist
Om sjukdomar. 7-1871

En del blir "lelerna" (räkt för något). Man skulle då ta sopkvästen, linda stål på den och dra den runt den sjuke.

Villappskott = Trollskott = jordskott.

En Mattsson sköt med vishankar. Han "pätade" och räknade, kastade pinnen genom hanken (= sköf) över den sjuke och spottade tre gånger. Han brände också krus över dem. Gubben sa: "Jag skjuter, jag skjuter, jag skjuter."

"Vad skjuter du för?" frågade någon f. ex. den sjuke. "Jag skjuter för knarr, knarr Senebrock." (Fr. Hulda G.)

Värtor.

När de hade kört ett lite över en vällupuss på söndagsmorgon, skulle man tvätta sig om händerna i detta vatten, så skulle värtorna gå bort!

Om "kloka."

Ola Ring i Belganet tog människobarn
och bodade med.

Ola Ring.

Om man blev sjuk (t.ex. lite förkyld.)
och frågade honom till råds, tog han pulsen,
räknade och mumlade.

Han ordinerade mängabanda, t.ex. att
de skulle bära isbandsklof och kavaj eller ta
pottaska och samsvick. Men han ville bara tjäna
pengar.

När han var ute och vandrade hade han
hustrun Karin med sig. På ryggen bar han en
slipsten. Han brukade slipa rakknivar. En visa
sjöngs om detta:

Gubben slipade,
Käringen drog
och käringen grinade
värre än en so,

för det han var bjuden på barsöl. (Trall efter.)

Till denna melodi dansade man polska.

Hon gubbe i Ryd ansågs klok. Ferdinands Gubbe i Ryd.
syster gick dit (fast det hjälpte ej). När hon så' sitt
lärende, så' han, att det visste han. "Jag har haft
hennes plågor i natt. Jag är tvungen att följa med er."

Han följde sedan med hem till Långsjömåla.
Vi småsyskon plockade oss kring gubben för att se
vad han sysslade med. Han hade en del "meter-
snoren" och papper. Vi vågade stöta ner något.
Gubben dundrade. Det som kom bort var för något
särskilt. (Om de råkt för något.)

Samme gubbe från Småland var hos
Kallas på Backen (Karl Kron). Han så', att den
sjuka skulle ha 2 Fior fastsydda på lintyget.
Man fick inte ta väck Fiorna förrän efter 14 dar.
Då var Fiorna väck. Papperslappar funnos kvar
i stället.

5310

6.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Ferdinand minns gubben väl. Det framgades i mun-
nen på honom.

Nu levande kvacksalvare s. ex. Algot
Nilsson, Belganet.

Ferdinand reste en gång till en klok
gubbe, som bodde 1/2 mil från Osby station.
Aug. Parsson, Långajömåla var med.

Allt gubbe i
Skåne.

Ferd. reste till gubben, för att han skulle bota "nos".
Aug. P. hade ett säe, som var öppet jämnt, och skulle
seho för detta.

Kvacksalvarn var en 80-90 års gubbe. Vi sporde
på vägen, och gubben blev allt sämre (enligt folkets utsaga)
ju närmare hans hem vi kom.

Vi kom fram på kvällen lite före skun-
met. Vi fick ej utträta på kvällen utan måste stou-
na över. Detta kostade mycket.

Nästa dag blev vi mottagna. Gubben satt på en

5310

7.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

stol i ett hörn. Vi fick ge upp namn och ålder för ho-
nom. Han tog sedan bara 25 öre av oss var. Kuren,
som jag nu glömt bort, hjälpte ej.

Gubben kunde tala om, hur de skulle göra
med hästar. Kunde t. ex. tala krubb-bitare.

Folk sa, att om någon kommit bort,
kunde han säga var den var.

5310

Trästerskyttar.

En gubbe i R. var känd för sin skjut-
 skicklighet. Löverna voro ute och sköto skott på
 skott på samma hare. "I morgon ska jag gå
 med," sa gubben. De följdes åt. Haren kom då
 genast fram till gubben. Gubben sköt, och haren
 fäll. Sen sa gubben, att de skulle ta' huvet av haren.
 När de fått lammarna ur haren, kom de till
 gubben och slingrade sig om fittorna på honom.
 Gubben satte ner kniven i marken. Då slingra-
 de de sig om den i stället. Det blev då trac-
 ketsen av alltihop.

Ola Persson i Gummagölomåla kunde skjuta så mycket som helst.
 Han hade ett ormskinn om armen.

En gång hade några skyttar ett supgille. "Ni får hänga er
 hatt, var ni vill och jag ska skjuta den." De höll vad. Skytten stannade inne.
 De andra visnade ner hatten i bunnspannen. Gubben gick sedan ut i förström
 för att skjuta. Det smäll. Hela kullen ute ur hatten. Gubben raut vadet.

Skiv endast på denna sida!

Rare Pellen.

Han kallades så för att han röjde en-
buskar i Ogasjömjåla. Han var en gång i Karlsbrunn.
Gubben var mycket glad vid brännvin. Han höllt
vad, att han skulle gå till apotekaren och ha honom
fyllt att äta skit. Om det lyckades skulle han få en
kanna brännvin.

Gubben gick till apoteket. Han står där och säger: "Jag
skulle söpa, jag skulle söpa. Jag har glömt namnet."

"Har ni inget med er, som ni kan visa?"

"Jo, jag har lite här, om apotekaren vill säga vad det är."

"Jag smakar väl på det," sa apotekaren. Då kände han,
vad det var. Gubben på dörren. Han vant vadet.